

adgangsbegrænsning for disse og de betjener bebyggelsen ligesom andre gader og veje, foreslås det, at vejbidrag kan pålægges til arbejder på landeveje, der forløber i vejvedtægtsområder, ligesom til arbejder på andre offentlige veje. Gælder der derimod adgangsbegrænsning for en landevej, følger det af forslaget § 6, at vejbidraget skal nedsættes eller eventuelt helt bortfalde. Dette gælder imidlertid ikke alene for de af amtsrådene bestyrede veje, men også for andre offentlige veje.

Uden for de områder, hvor der gælder vejvedtægt, har amtsrådene under den nugældende retstilstand i henhold til § 17, stk. 7, i vejbestyrelsesloven hjemmel til at bestemme, at udgifterne til udførelse af nye fortovsanlæg, ændring af bestående fortove samt til tilvejebringelse eller ændring af kantbegrænsning for fortove på de af amtsrådene bestyrede hovedlandeveje og landeveje gennem byer og bebyggelser helt eller delvis skal afholdes af vedkommende primærkommune. Da sådanne anlæg i høj grad tjener de lokale grundejere, foreslås det i *stk. 2*, at amtsrådene inden for områder, hvor der findes en samlet bebyggelse, eller en samlet bebyggelse kan forventes, fremtidig kan pålægge lods-ejerne vejbidrag til sådanne anlæg på *landeveje*, dog ikke over 2,5 m i hver side. Herudover foreslås der tillagt amtsrådene beføjelse til i disse tilfælde at pålægge bidrag til holdebane- og parkeringsanlæg inden for en bredde af i alt 6 m, da disse anlæg i lige så høj grad som fortovsanlæg bejener de lokale grundejere. Amtsrådenes hidtidige adgang til i medfør af vejbestyrelseslovens § 17, stk. 7, at pålægge primærkommunen udgifterne ophæves som nævnt ved ikrafttrædelsen af lov om offentlige veje den 1. april 1972.

Da gennemførelsen af adgangsbegrænsning som foran nævnt efter § 6 medfører bortfald eller i hvert fald en væsentlig begrænsning af vejbestyrelsens beføjelse til at pålægge vejbidrag, foreslås det i *stk. 3*, at vejbidrag ikke kan pålægges for landeveje, før kundgørelse er udfærdiget efter lov om offentlige veje, jfr. det forelagte forslags §§ 72-77 (ændringsforslag nr. 11). Først da kan det nemlig overskues, i hvilket omfang adgangsbestemmelser vil være til hinder for pålæg af vejbidrag. Ministeren for offentlige arbejder kan dog, inden kundgørelse foreligger, give tilladelse til pålæg af vejbidrag. Da bestemmelserne i §§ 72-77 ikke skal gælde i Københavns og Frederiksberg kommuner, omfatter undtagelsesbestemmelsen i *stk. 3* ikke disse to kommuner.

Til § 3 (udkast § 6, stk. 1, 1. pkt. og § 3):

Den foreslåede bestemmelse indeholder den principielle hjemmel for vejbestyrelserne til at træffe beslutning om pålæg af vejbidrag til offent-

lige veje, som hidtil har været indeholdt i §§ 2-3 i den københavnske gadelov af 1857 og i de tilsvarende bestemmelser i vejvedtægterne. Bestemmelsen fastslår som hidtidig lovgivning, at bidrag kan pålægges ejerne af de til vejen grænsende grunde. Bestemmelsen indeholder ikke således som §§ 2-3 i gadeloven nogen angivelse af, til hvilke dele af vejen der kan pålægges vejbidrag. Udførlig angivelse heraf findes i forslaget § 4.

Stk. 1, nr. 1, indeholder en bestemmelse, svarende til § 2, stk. 5, i den københavnske gadelov, hvorefter vejbestyrelsen kan bestemme, at grundejerne helt eller delvis skal afholde udgifterne ved anlægget af nye offentlige veje (gader, pladser eller stier).

Stk. 1, nr. 2, indeholder en til § 2, stk. 1, i gadeloven af 1857 svarende bestemmelse, hvorefter vejbestyrelsen, når en privat fællesvej overtages som offentlig, bestemmer, hvorvidt grundejerne helt eller delvis skal afholde udgifterne ved vejens udbygning i forbindelse med overtagelsen. Derimod indeholder den her foreslåede bestemmelse ikke, således som § 2, stk. 1, i gadeloven og de hertil svarende bestemmelser i vejvedtægterne, en udtrykkelig hjemmel for vejbestyrelsen til at afgøre, hvorledes den overtagne vej nærmere skal indrettes. En sådan hjemmel har vejbestyrelsen nemlig i forvejen efter kap. 2 i lov om offentlige veje. Den foreslåede bestemmelse indeholder heller ikke således som § 1 i gadeloven og de tilsvarende bestemmelser i vejvedtægterne udtrykkelig hjemmel for vejbestyrelsen til at erklære enhver gade, vej, plads eller sti for offentlig, når den i forvejen har været til brug for flere særskilt matrikulerede og i særlig eje værende ejendomme (d. v. s. opfylder betingelserne for at kunne anses for en privat fællesvej). Fornøden hjemmel herfor findes ligeledes i kap. 2 i lov om offentlige veje.

Bestemmelsen i *stk. 1, nr. 3*, foreslås at skulle afløse § 3 om vejbidrag til endelig belægning i den københavnske gadelov og de tilsvarende bestemmelser i vejvedtægterne. Da de hidtidige regler herom på forskellig måde har givet anledning til kritik, jfr. nærmere betænkningen side 57, har man overvejet, om denne form for vejbidrag helt kunne afskaffes. Man har dog næret betænkelighed ved at foreslå en så indgribende ændring i den hidtidige retstilstand under hensyn til, at de hidtidige regler i vidt omfang er blevet anvendt af kommunerne, og til, at en afskaffelse af den hidtidige, særlige adgang til at pålægge vejbidrag til endelig belægning som nævnt i betænkningen ville kunne føre til, at de pågældende offentlige veje straks blev udbygget til deres endelige standard, selv om færdselen i virke-